

[Gudiksen.]

giveren altid faa Adgang til at meddele Arbejdsløshedskassen, hvad Grunden er til, at han har forladt Arbejdet.

Men det vigtigste, det absolut afgørende i Forskellen paa den norske Ordning og vor Ordning er det, at det i Norge er et lokalt Organ, der afgør Sagen, afgør Tvistigheden med det samme, og afgør den endeligt — saa der ikke er Tale om, at der bliver en Sag ud af den. Det anser jeg for meget væsentligt, men vore Beskæftigelsesudvalg har ingen virkelig Beføjelse i den Retning. De indberetter kun Sagerne, og det er en stor Svaghed. Jeg mener derfor, at det havde været paa sin Plads at give vore Beskæftigelsesudvalg en virkelig Beføjelse til at afgøre en hel Masse af de smaa lokale Sager, som nu gaar ind til Ministeriet, hvorfor Sagerne trækkes i Langdrag. Hvis en Mand i Dag herhjemme bliver arbejdsløs, henvender vedkommende Kassebestyrer sig ikke til den sidste Arbejdsgiver og spørger, hvor længe den paagældende har været hos ham, hvad han har tjent, og hvorfor han ikke fortsætter med Arbejdet. Det var helt utænkeligt, at noget saadant kunde ske herhjemme, og det vilde dog efter min Formening være det ene fornuftige, saadan at Arbejdsløshedskasserne ad den Vej altid kunde være à jour med Forholdene. Men vi har en Bestemmelse i vor Arbejdsløshedslovgivning, som fastsætter Bødestraf for en Arbejdsgiver, hvis han kommer af med en Arbejder i Utide og ikke straks indberetter det til Arbejdsløshedskassen eller Arbejdsanvisningskontoret.

Hvis vi følger en Sag herhjemme, vil vi se, hvor kinesisk den behandles. En Mand gaar fra sin Plads, Arbejdsgiveren indberetter det til Arbejdsløshedskassen, Arbejdsløshedskassen indberetter det til det paagældende Amtskontor. Dette Kontor indberetter det igen til Arbejdsdirektøren. Arbejdsdirektøren lader Sagen gaa til Organisationen, for det er det mærkelige ved Ordningen her i Landet, at disse Sager skal gaa den Vej. Sagen gaar saa fra Organisationen ud til Kassen til Erklæring, fra Kassen tilbage til Organisationen, fra Organisationen til Direktøren og fra Direktøren tilbage igen. Ja, man maa tage sig til Hovedet og sige, at hvis det drejer sig om en ubetydelig Sag, saa er det en mærkelig Masse Papir at spille paa et saadant Spørgsmaal. Det vilde efter min Formening og efter alle praktiske Folks Formening være lettere, dersom et lokalt Organ havde Afgørelsen i sin Haand. Men saaledes behandles altsaa mange Sager her i Landet, at det tager

flere Maaneder, ja helt op til $\frac{1}{2}$ Aar, og efter den Tids Forløb er selve Sagen for længst glemt. Og den arbejdsløse gaar maaske til Kontrol i Mellemtiden. Tillidsmanden ser man kun lidt til, selv om jeg ikke dermed vil sige, at Tillidsmændene alle Vegne er daarligere — der kan ogsaa være Forskel paa dem.

Jeg vil gerne sige til Ministeren, at jeg synes, vi skal se at komme bort fra den Tilstand, at lokale Organer ikke kan afgøre de lokale Spørgsmaal. Beskæftigelsesudvalgene burde have den fulde Bemyndigelse til at afgøre Spørgsmaal af denne Art, men her gør igen det Fejlsyn sig gældende — det være ikke sagt til Forklejnelse af den røde Bygning —, at man ikke tror, de lokale Organer kan løse disse Spørgsmaal paa en forsvarlig og god Maade. Det er efter min Mening et forkert Synspunkt.

Jeg vil gerne i Parentes bemærke, at hele den Maade, hvorpaa Sager om Arbejdsstridigheder behandles, forekommer mig fuldstændig uforsvarlig, idet man her slet ikke følger det demokratiske Princip med offentlig Retspleje. Saadanne Afgørelser af Arbejdsstridigheder sker hemmeligt paa den Maade, som her er nævnt; de kan ikke følges og kommer ikke frem for Offentligheden, og derfor fremkommer der en Mængde Uhyrligheder, som man vilde blive fri for, dersom Sager angaaende Arbejdsstridigheder behandlede offentligt.

Embedsmandsudvalgets Betænkning skitserer 5 Muligheder for nye Kontrolforanstaltninger til Erstatning for Arbejdskortene: Indførelse af Arbejdsbøger, Benyttelse af Feriemærker, Kontrol gennem Arbejdsattester, Kontrol af offentlig Myndighed — en rent offentlig Kontrol ligesom i Udlandet — og Indførelse af Fyresedler. Jeg skal nu slet ikke komme ind paa disse Spørgsmaal, for der er ikke taget Hensyn til dem i Lovforslaget, men de Bemærkninger, der er gjort angaaende Kontrol af offentlig Myndighed, forbavser mig, idet det siges, at man savner lokalt Kendskab til Forholdene. Efter min Formening vilde det være nærliggende at undersøge, om det ikke var muligt at anvende Beskæftigelsesudvalgene her og give dem en Bemyndigelse. Og den Bestemmelse i den norske Lov, ifølge hvilken man lader Arbejdsgiverne tilbageholde af Lønnen ca. Halvdelen af Arbejdernes Ydelse til Kasserne, er et Spørgsmaal, der burde tages op til Drøftelse. Begge de to demokratiske Foranstaltninger er imidlertid fuldstændig forbigaaet i det foreliggende Lovforslag, og jeg synes ikke, at vi beskæftigelsesmæssigt kan være tjent hermed. Det koster Landet mange Penge hvert Aar, baade di-